

[Forsvarsministeren.]

sted i aften, og det er naturligvis mit håb, at udvalget på dette grundlag vil være i stand til at, skal vi sige finde et udgangspunkt for en fortsættelse af det forlig, der blev indgået i 1960. Det måtte naturligvis være min opgave som forsvarsminister at søge grundlaget i forsvarsforliget fastholdt, og derfor kunne jeg naturligvis vanskeligt marchere hurtigere, end bagtroppen til enhver tid kunne følge med, for at anvende den militære terminologi. Det er det, jeg har forsøgt på, for at tage et rimeligt hensyn til alle interesser af politisk karakter i denne forbindelse, for at få den størst mulige orientering og det bedst mulige udgangspunkt for en endelig stillingtagen, som jeg håber kan finde sted en af de nærmeste dage, om den ikke kan finde sted i aften.

Til hr. Niels Westerby vil jeg gerne sige, at jeg naturligvis gerne ville medvirke til at give en redegørelse til folketinget om de overvejelser, der finder sted i forsvarsudvalget, men for det første finder jeg nu ikke overvejelserne så nær tilendebragt, at tidspunktet er det rigtige, og for det andet tror jeg ikke, at tidspunktet i dag under denne debat vil være det rigtige til en redegørelse for disse ting. Jeg vil naturligvis meget gerne på et senere tidspunkt tage disse spørgsmål op med henblik på en fyldigere redegørelse til det høje ting.

Peter Nielsen: Jeg har ikke tænkt mig at forlænge debatten og havde i øvrigt ikke tænkt at tage ordet i anden omgang, og mindst af alt kan det vel egentlig tjene noget større formål at blive ved med at placere skyld hos hinanden. Vi står snart ligesom to smådreng og peger på hinanden; den ene siger: det er din skyld, og den anden siger, at det er din skyld. Hovedårsagen er, at disse forhandlinger blev afbrudt, fordi vi ikke kunne blive enige.

Det, der kalder mig herop, er hr. Henry Christensens udtalelser, for det er i hvert tilfælde en fuldstændig forvrænget gengivelse af, hvad der er sket i meromsudvalget. Derfor er jeg nødt til at tage ordet i anden omgang og give en beretning fra udvalget, selv om vi ikke plejer at gøre det; men da man altså er begyndt med disse løse citater, må det jo frem.

Udvalget skulle behandle meromsen og

fordelingen af provenuet her. Det var vi enige om. Vi blev efterhånden også enige om, at det skulle være en meroms. Der blev fra regeringens side fremlagt forslag til, hvordan dette skulle fordeles med bundgrænser og proportionalgrænser. Da dette var forelagt, fik man ikke noget egentligt svar fra oppositionen, om den kunne godkende denne fordeling, men det måtte vi vel i og for sig gå ud fra. Det blev altså fastsat, hvad der skulle bruges til sociale kompensationer, lønmodtagerfradrag, restaurations-skattens bortfald o. lign., og hvad der skulle anvendes til at hæve bundgrænsen og proportionalgrænsen.

Ud fra dette kunne der udmærket godt laves et forlig, uden at vi skulle prøve på fuldstændig at få hinanden „ned“ og foreskrive hinanden håndfæstninger. Vi forlangte ikke en håndfæstning for at lave et forlig med venstre om, at de ikke måtte røre ved ejendomsskatterne mere. Jeg sagde udtrykkeligt i udvalget: vi kan godt lave dette forlig som det første trin i raketten. Så kunne vi se — og vi kunne senere fortsætte forhandlingerne — om vi kunne udbygge skattereforment endnu mere eller med andre flertal. Vi kunne udmærket godt i fuld respekt for forliget have indført kildeskatten samtidig, idet en kildeskatt jo opererer med en bundgrænse og også en proportionalgrænse. Men da man i udvalget kunne se, at skulle forhandlingerne brydes, talte man først om skattefradragetsretten, og så talte man om, at nu skulle forliget holdes, og det ville man udtrykke på den måde, at socialdemokratiet i de næste 3 år, med virkning for 5 år, skulle ophøre rent skattepolitisk at eksistere som parti, og finansministeren skulle reduceres til at være ekspeditionssekretær i finansministeriet.

Jeg spurgte konkret i udvalget: hvad betyder denne håndfæstning? Vil det sige, at socialdemokratiet, regeringen, ikke i næste folketingsår må genfremsætte sit forslag om kildeskatt? Det blev der svaret blankt nej til. Vi gjorde opmærksom på, at nu ville vi gerne have at vide, hvad den håndfæstning i virkeligheden gik ud på, og vi spurgte: må vi så forstå det sådan, at når forligsperioden på de 3 år er gået, så har vi kildeskatten i orden, og så har vi den administrationsomlægning, der skal til, og så kan vi gennemføre den efter